

คำให้การจาก ศพ

Voice of the Dead

เล่ม

4

清
道
夫

“ความตายหาใช้รู้จบ
เป็นเพียงจุดเริ่มต้น”

秦明 จินหมิง เขียน

ชาญ ธนประกอบ แปล

คำให้การจาก

ศพ

Voice of the Dead

เล่ม

4

清
道
夫

จินหมิง 秦明 เขียน
ชาญ ธนประกอบ แปล

NANMEEBOOKS
ADULT

CARAMEL MYSTERY

นวนิยายสืบสวนสอบสวน

VOICE OF THE DEAD 4
คำให้การจากศพ เล่ม 4

จินเหมิง เขียน
ชาวยุ ชนปะกอบ แปล
ณัฐพรธรณ เรื่องคิโนสตรีน บรรณาธิการต้นฉบับ
พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2560
ราคา 295 บาท

Original Title: 《清道夫》Voice of the Dead 4
Copyright © 泰明
Original Chinese edition published by China South Booky Culture Media Co., LTD
Thai translation published by Nanmeebooks Co., Ltd.
was arranged with China South Booky Culture Media Co., LTD
through Little Rainbow Agency, Thailand
All rights reserved.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2560: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเดิม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
จินเหมิง.
คำให้การจากศพ เล่ม 4. -- กรุงเทพฯ: ไครน์แอนด์มิสทรี, 2560.
448 หน้า.
1. นวนิยายจีน. I. ชาวยุ ชนปะกอบ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.13
ISBN 978-616-04-3580-7

ประธานบริษัท สุวดี จงสถิตย์วัฒนา • กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ วาตรี สังสฤกษ์ • ผู้จัดการ
สำนักพิมพ์ สุชาติ งามวัฒนาจินดา • บรรณาธิการบริหาร อาจิรีย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม วิภาดา สุทธิโรจน์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร
ดวงพร วิทยุธรรมรัตน์ • พิสูจน์อักษร พรรณราย สุตวัฒนา • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เสงส์รงค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการ
กองศิลปกรรม สุรินทร์ ธรรมาว • ออกแบบปก พิมพ์พิศา คุรุธรรมธัฐ • กราฟิก สุปรานี อกัยแสน • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี
พรหมเทพ •ประสานงานการผลิต จักรทิพย์ กลสิทธิ์

เพลตที่ กริดชนพัทธ์ โทร. 0-2439-6000 พิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไครน์แอนด์มิสทรี ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (ส力士) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

มีประโยคหนึ่งที่ฉันหึงเอยถึงบ่อยจนเราคุ้นหู นั่นคือคำกล่าวที่ว่า แพทย์นิติเวชนั้นมี “มือปีศาจ” และ “หัวใจพระ”

แพทย์นิติเวชคือผู้มีฝีมือผ่าตัดเฉียบคม แต่ละมิดที่กรีดลงแฝงด้วย เจตนามุ่งหาความเป็นธรรมให้กับศพ เรื่องราวใน **คำให้การจากศพ** ทั้งสามเล่ม ที่ผ่านมามีทำให้ผู้อ่านตระหนักรู้ ทว่าจะเป็นอย่างไรหากมือปีศาจนั้นมิได้สวม หัวใจพระ แต่สวมหัวใจปีศาจด้วยเช่นกัน

ใน **คำให้การจากศพ เล่ม 4** ฉันหึงและพรรคพวกต้องเผชิญกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องอันน่าสยดสยอง โดยนำมือของฆาตกรผู้เรียกตนเองว่า “คนกวาดถนน” ฆาตกรที่ซ่อนอยู่ในเงามืดผู้ที่มีฝีมือช่างอย่างหาตัวจับยาก อำพรางคดีได้อย่างแนบเนียน พรรษาบุรีในการก่อคดีและลงมือของเขานั้นเฉียบคมไม่แพ้ “มือปีศาจ” ของแพทย์นิติเวชอย่างฉันหึงเลย

จะต่างก็เพียงฝ่ายหนึ่งเลือกปลิดชีวิต อีกฝ่ายเลือกกอบกู้ความจริงของผู้ล้นชีวิต

เสน่ห์อย่างหนึ่งของ**คำให้การจากศพ** คือ หนังสือชุดนี้ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของตำรวจจับผู้ร้าย แต่ผู้เขียนถ่ายทอดกระบวนการคลี่คลายความจริงโดยสะท้อนด้านมืดในจิตใจมนุษย์และมุมหม่นในสังคมที่หล่อหลอมให้ใครหลายคนต้องเลือกเส้นทางของปีศาจ

มิดของแพทย์นิติเวชไม่เพียงกรีดลงบนศพ แต่ยังคว้านลึกไปถึงกันบึ้งจิตใจของฆาตกร

บางทีนี้อาจเป็นหน้าที่อันแท้จริงของผู้มี “มือปีศาจ หัวใจพระ” อย่างพวกเขาก็เป็นได้

สารบัญ

คดีที่ 1	เงาเลือดหลังหน้าต่าง	010
คดีที่ 2	เสียงปืนยามค่ำคืน	053
คดีที่ 3	ศพอดีตสี่เขียว	091
คดีที่ 4	ศพไร้หน้า	133
คดีที่ 5	เขนง่าในเขาลึก	170
คดีที่ 6	วิญญาณใต้แสงจันทร์	205
คดีที่ 7	ศพในสุสานโบราณ	245

คดีที่ 8	โรงแรมนรก	280
คดีที่ 9	ตายตาไม่หลับ	316
คดีที่ 10	วิญญาณห้ายรถ	353
คดีที่ 11	ฆาตกรรมอำพราง	388
บทส่งท้าย	สงครามรุ่งอรุณ	422

ငါ့သေတ္တာ

อารัมภบท

“มีอภิคาจคู่หนึ่ง เพียงเพื่อล้างมลทินแก่วิญญาณอาภัพ หัวใจพระ
เพียงหวังให้โลกนี้สันติสุข”

ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ปี 2012 จนถึงเดือนตุลาคม ปี 2013 ผมเขียน
หนังสือจบไปได้สามเล่มอย่างที่ตนเองก็คาดไม่ถึง นั่นคือหนังสือชุด “คำให้การ
จากศพ” เล่มหนึ่งถึงเล่มสาม งานเขียนและการตีพิมพ์หนังสือมิใช่เรื่องง่าย
เส้นทางระหว่างนั้นยากลำบากเพียงใดคงมีผมคนเดียวที่รู้ อย่างไรก็ตาม ผมก็
ยังอดนับถือวิริยะของตนเองไม่ได้

ตั้งแต่เล็กจนโต ผมเห็นพวกทำดีที่เหลว ดูเหมือนเรื่องที่เคยทำมา จะไม่มี
เรื่องใดที่สามารถบรรยายด้วยคำว่า “วิริยอุตสาหะ” ได้เลย การเขียนหนังสือ
นี้ละคือเรื่องแรก

ก่อน **คำให้การจากศพ เล่ม 1** จะออกวางตลาด ผมได้รับหนังสือพร้อม

ลายเซ็นจากหลายหมี่¹ เขาเห็นไว้ว่า “จงเป็นนักเขียนที่เขียนได้ยาวนาน” ประโยคนี้ประทับใจผมมาก นอกจากช่วยมอบกำลังใจแล้ว ยังเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผมทำงานด้วยวิริยะอุตสาหะเช่นนี้ นอกจากนั้นผมยังได้รับแรงใจจากท่านผู้อ่านที่เฝ้าติดตามอย่างกระตือรือร้น

ผมงานยุ่งมาก จึงไม่ค่อยได้คุยในโปรแกรมแชตคิวคิวหรือวีแชต มีเพียงตอนที่ว่างเว้นจากงานหรือตอนพักผ่อนจึงจะเปิดหน้าจอดูเว็บไซต์เว็บบั๊กสักหน่อย การดูเว็บบั๊กกลายเป็นความเคยชินของผม และเป็นช่องทางเดียวที่ผมจะได้ปฏิสัมพันธ์กับท่านผู้อ่าน ได้รับกำลังใจจากท่านผู้อ่านผ่านเว็บบั๊กทุกวัน นี่คือเรื่องอบอุ่นที่สุดในชีวิตที่เรียบง่ายของผม

จื้อจู้² เคยกล่าวว่า นักเขียนย่อมจะหมดจินตนาการเข้าสักวัน หลังเขียนนวนิยายชุด “คำให้การจากศพ” จบไปสามเล่ม ดูเหมือนผมเองก็เผชิญสภาวะกลุ่มใจกับอาการนี้เหมือนกัน แม้ว่าเรื่องราวในหนังสือของผมจะมาจากคดีที่เกิดขึ้นจริง แต่กลวิธีสรรสร้างรายละเอียดของการสืบสาวราวเรื่องที่แตกต่างกัน เพื่อให้ผู้อ่านไม่รู้ลึกเปื่อนั้นช่างเป็นเรื่องยากจริง ๆ

เช่นนี้เอง เมื่อไม่กี่วันก่อนผมยังสงสัยอยู่เลยว่านวนิยายชุด “คำให้การจากศพ” จะดำเนินต่อไปได้นานแค่ไหน

ผมเคยคิดจะเขียนนวนิยายชุดอื่นบ้าง และเตรียมการไว้แล้วด้วย เช่น ผมขอร้องพ้อผมซึ่งเป็นอดีตนายตำรวจผู้มีประสบการณ์โชกโชนและมีเรื่องเล่ามากมายให้ช่วยรวบรวมประสบการณ์ของท่าน แล้วผมจะเรียงร้อยเติมแต่งวัตถุดิบเหล่านั้นเพื่อสร้างสรรค์งานต่อ ผมคิดว่าคงจะได้นวนิยายเกี่ยวกับตำรวจที่สนุกน่าอ่านทีเดียว ทว่าแม้ผมจะเตรียมเขียนเรื่องใหม่อยู่ แต่ดอกผลที่งอกเงยจากหนังสือชุด “คำให้การจากศพ” นั้นมากมายเสียจนทำให้ผมยังคงตั้งใจถึงมันไม่ลง

¹ นักเขียนนวนิยายแนวอาชญาวิทยาชื่อดัง ผู้เขียนหนังสือชุด “เจาะจิตฆาตกร”

² นักเขียนนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนชื่อดัง ผู้เขียนหนังสือชุด “สืบคดีบาป”

ความฝันเมื่อคืนทำให้ผมตัดสินใจเป็นมันเหมาะๆจะเขียน **คำให้การจากศพ เล่ม 4** ผมฝันเห็นคดีหนึ่งที่เคยผ่านมือ หากนำคดีนี้มาเป็นเค้าโครงหลักของเล่มที่สี่นี้ก็ น่าจะดี ผมจึงหยิบเอารายละเอียดส่วนหนึ่งของคดี “คนกวาดถนน” มาเป็นแกนสำคัญ ขณะเดียวกันผมก็นึกถึงคำพูดปลุกใจของเหลยหมี่ที่ส่งเสริมให้ผมมุ่งมั่นกับงานเขียนต่อไป นึกถึงความหวังของท่านผู้อ่านที่รอคอยตอนต่อไปของชุด “คำให้การจากศพ” รวมถึงคำพูดที่ผมเคยบอกกับทุกคนไว้ว่า “แม้จะเหลือผู้อ่านเพียงคนเดียว ผมก็จะเดินหน้าเขียนต่อไป”

อารัมภบทนี้มีขึ้นเพื่อความฝันที่ว่าและเพื่อคำมั่นของผมนั่นเอง

เนื่องจากวัตถุประสงค์การเขียนร่อยหรอ และผมเองก็ไม่อยากโมเมปั้นเรื่องหยาบๆ ที่มีรายละเอียดซ้ำเติม จึงประเมินว่าเล่มนี้อาจเขียนช้าหน่อย แต่ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ผมจะถือว่าหนังสือเล่มนี้คือบันทึกการทำคดีของผม ผมขอถ่ายทอดความเหน็ดเหนื่อยและคุณงามความดีของเหล่าแพทย์นิติเวชออกสู่สายตาของทุกท่าน

ขอเพียงตั้งมั่น ย่อมมีสักวันที่จะเขียนจบเล่มได้ หรืออาจจะมีเล่มห้า เล่มหก เล่มเจ็ดด้วยซ้ำ...

ผมจะพยายาม! โปรดเชื่อผมและคอยสนับสนุนผมต่อไปนะคะ!

ยังคงต้องขอแถลงเช่นเดิมว่า **คำให้การจากศพ เล่ม 4** นี้ รายละเอียดของคดีล้วนเป็นเรื่องแต่ง ชื่อบุคคลและสถานที่มิใช่ชื่อจริง หากพ้องกับผู้ใดโดยบังเอิญโปรดให้อภัยด้วย สำหรับส่วนที่เป็นความจริงก็คือความรู้ด้านนิติเวชศาสตร์ ความเอาใจจริงเอาใจใส่ รายละเอียดการสืบพยานอย่างสมเหตุสมผล และเชาวน์ปัญญาของแพทย์นิติเวชนั่นเอง

ผมไม่อาจทราบได้ว่าวันพรุ่งนี้ของหนังสือชุด “คำให้การจากศพ” จะเป็นเช่นไร แต่อย่างไรเสียมันต้องมีวันพรุ่งนี้อย่างแน่นอน

ฉินหมิง

16 พฤศจิกายน 2013

คดีที่ 1

เงาเลือดหลังหน้าต่าง

ตัวอย่าง

1

“ดูท่าคดีนี้จะไม่ธรรมดา” ผมนั่งยอง ๆ อยู่ข้างศพ หรือตามองพื้น

“ฉันก็ว่าฉัน ซื่ออ้าว ช่วยถ่ายรอยร่องเท้านี้ไว้หน่อย” หลินเทากล่าว
“ส่วนมากรอยร่องเท้าแปลก ๆ มักจะเป็นการจัดฉาก แสดงว่าคนร้ายมีความ
สามารถกลบเกลื่อนร่องรอยพอสมควร”

“คุณแน่ใจว่ายัยหรือจื่อ¹ อะไรนั้นถูกจับไปขังแล้ว” ถ้าเป่าใช้ท่อนแขน
เข็ดเหงื่อบนหน้าผาก “แบบว่าจะไม่มีไอ้เงี้ย กระบี่ป้องกันอะไรเทือกนี้ปลอมเป็น
แพทย์นิติเวชมาล้างแค้นแทนสระน้ำไซ้ไหม”

¹ แปลว่า “สระน้ำ” เป็นชื่อคนร้ายจากคดีใน “คำให้การจากศพ เล่ม 3”

หลัง “คดีสามมิถุนา” ปิดคดีแล้ว มณฑลสงบลงมาก จำนวนคดีความลดลงอย่างเห็นได้ชัด คดีซับซ้อนซึ่งชุดสืบสวนอย่างเราต้องออกภาคสนามไปตรวจที่เกิดเหตุมาตกรรมนั้นมันน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย ทว่าแม้คดีมาตกรรมจะลดลง พวกเราก็มองไม่ได้ยุ่งวุ่นวาย แต่อย่างใด นอกจากงานตรวจสอบจีปาะประจำวันแล้ว อาจารย์ยังตั้งใจให้พวกเราอีกสองเรื่อง

ดูเหมือนพักนี้อาจารย์จะอารมณ์ดีมาก จึงสมองแล่นเกิดความคิดขึ้นมาไม่รอช้ารีบเสนอหัวข้อวิจัยที่สำคัญระดับมณฑลถึงสองโครงการ พอมีคำว่า “สำคัญ” พวกเราก็กอดันไม่น้อย ทุกคนคิดจนสมองแทบระเบิดและวิ่งวนจนขาวิดเพื่อออกแบบหลักสูตรและรวบรวมข้อมูลตัวเลขสารพัด แต่ที่น่ายินดีคือ ตลอดช่วงครึ่งปีที่ผ่านมา ผลการวิจัยทั้งสองโครงการเริ่มเป็นรูปเป็นร่างแล้ว ความอึดอ้อมในความสำเร็งนี้มิได้ด้อยไปกว่าเวลาปิดคดีมาตกรรมได้เลย

จำเ้าดีใจกว่าเพื่อน เจอหน้าใครเป็นต้องพูดว่า “ใครๆ ก็บอกว่าหน่วยปฏิบัติการอย่างพวกเรามุ่งเน้นแต่ประสบการณ์ ไม่แยแสงานวิจัย คราวนี้พวกเราไม่เป็นแบบนั้นแล้ว เพราะเรามีหัวข้อวิจัยของตัวเองแล้ว!”

ที่ไปกันใหญ่คือ ระหว่างออกภาคสนามเพื่อรวบรวมข้อมูลตัวเลข โรคนอนละเมอกลางดึกของจำเ้าดันกำเ้าอีก

ยามดึกคืนนั้น ขณะที่ผมกำลังตั้งใจอ่านหนังสือ จู่ๆ จำเ้าที่กรนสนั่นหวั่นไหวก็ลุกขึ้น เปิดประตูห้องโรงแรมแล้วเดินออกไป คราวนี้ไม่เหมือนครั้งก่อน เพราะผมมีประสบการณ์มาแล้ว รู้ว่าหมอนี่ละเมออีกแห่งๆ ผมจึงปิดหนังสือแล้วตามออกไปลากจำเ้าที่เดินละเมออยู่บนระเบียบกลับห้อง จำเ้าเดินโซเซพลางพึมพำว่า “อย่าตั้งลิ อย่าตั้ง ผมจะไปทดลองที่ห้องเล็บ”

คำพูดของเขาคล่องจองเป็นจังหวะจะโคนจนผมแทบจะร่วมประสานเสียงตาม “ไปทดลองในห้องเล็บดูสักที มีคำมั่นสัญญาที่ไม่เปลี่ยนแปลงไหม...”

เช้าวันรุ่งขึ้น ผมบอกจำเ้าว่าเขาเดินละเมอ แต่เขายังคงปฏิเสธอย่างแข็งขัน

“ไม่ยอมรับก็ช่างเถอะ ยังไงก็ดีกว่าครั้งที่แล้ว คราวก่อนคุณเดินละเมอ
จะไปห้องผ่าตัด นี่ถ้าคุณคิดว่าผมเป็นศพขึ้นมา มีห้วงผมโดนลงมีดผ่าแล้ว
แหงๆ” ผมพูด

“ก็ไม่แน่อะสมโอไป ถ้าคราวนี้ผมเห็นคุณเป็นหนูทดลองละก็คงยิ่งอนาถ
เข้าไปใหญ่” ต้าเป่ากล่าว “แต่จะว่าไปแล้วก็ไม่เคยเห็นหนูทดลองอ้วนขนาดนี้
นะ”

หนึ่งชั่วโมงก่อน อาจารย์เรียกประชุมสมาชิกชุดสืบสวน

ทันทีที่เดินเข้าห้องทำงานของอาจารย์ ผมก็ตาสว่างทันที

สาวน้อยผมสั้นคนหนึ่งยืนอยู่ข้างโต๊ะของอาจารย์ตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่ทราบ
หญิงสาวคนนั้นดูเหมือนว่าอายุราวยี่สิบเศษๆ ห้อยกลิ้งเอสแอลอาร์ไว้ที่คอ
กำลังพลิกเอกสารบนโต๊ะอย่างใจจดใจจ่อ เส้นผมปอยหนึ่งหลุดจากหลังใบหู
ของเธอโยกลงมาบังสายตา เธอขมวดคิ้วน้อยๆ แล้วส่ายขึ้นก่อนหันตัวให้
เข้าที่ พริบตาหนึ่งเชื่อว่าทุกคนต้องเห็นตรงกันว่า “สวยงามหยดย้อย” แน่นอน
หลินเทาที่อยู่ข้างๆ สุดหายใจลึกลับอย่างอดไม่ได้ แม้แต่ผมกับต้าเป่าซึ่ง “มีเจ้าของ
แล้ว” ก็ยังอดตะลึงไม่ได้

“อะแฮ่ม เดี่ยวผมขอแนะนำให้รู้จักกันก่อน” อาจารย์ท่าทางเก๋ๆ กังๆ
เล็กน้อย เขาลุกขึ้นกล่าวกับหญิงสาวว่า “นี่คือหัวหน้าแผนกฉิน ประจำแผนก
นิติเวชของเรา และเป็นหัวหน้าชุดสืบสวนด้วย”

หญิงสาวเบี่ยงตัวหันมาเล็กน้อย ผงกศีรษะให้ตามมารยาท ใบหน้ายังคง
เรียบเฉย

ผมมีสีหน้างุนงง

“ส่วนนี่คือคุณหลิน หัวหน้าแผนกพิสูจน์หลักฐาน”

หลินเทายังตะลึงอยู่ พอได้ยินชื่อของตนก็วิ่งไปหลายวินาทีกว่าจะร้อง
“อ้อ” แทนคำตอบรับ

“และนี่คือรหัสดำเป่าจากแผนกนิติเวช” อาจารย์แนะนำเสร็จก็หันมามองพวกเรา “นี่คือคุณเฉินซีอวี่ เพื่อนร่วมงานคนใหม่ของพวกคุณ”

“หา!”

ผมกับดักเป่าร้องออกมาพร้อมกัน

“เพื่อนร่วมงานใหม่หรือครับ แผนกเราเนี่ยนะ” ผมได้สติเป็นคนแรก
“อาจารย์ พวกเราต้องออกสนาม ถ้าเป็นผู้ชายน่าจะดีกว่านะครับ”

บอกตามตรง ในแวดวงการทำงานของเร ผมออกจะลำเอียงเรื่องเพศอยู่บ้าง ผมรู้ว่าผู้หญิงจำนวนมากรักอาชีพแพทย์นิติเวช มณฑลของเราที่เคยรับสมัครแพทย์นิติเวชหญิงมาไม่น้อย แต่ในความเป็นจริงแล้ว คนที่ยื่นหยัดจนถึงที่สุดมีไม่มากนัก แน่นอนว่าสาเหตุมีหลากหลาย อาจเพราะสภาพที่เกิดเหตุความเล็ดหลวมเกินไป อาจเพราะศพเน่าเหม็นหนึ่ง หรืออาจเพราะแรงกดดันทางจิตใจที่หนักหนา...สรุปว่าผู้หญิงที่ยื่นหยัดในงานตรวจพิสูจน์ที่เกิดเหตุของแพทย์นิติเวชได้มีเพียงน้อยนิด ต่อให้เป็นผู้หญิงที่สวยหยดย้อยอย่างไรก็เปลี่ยนความคิดนี้ของผมไม่ได้

ผมเพิ่งพูดแย้งไม่ทันขาดคำ หญิงสาวก็หันหน้ามา เธอขมวดคิ้วแล้วจ้องผมเขม็ง

“อ...อะไรกัน!” หลินเหวริบเข้ามาใกล้เกลียดยาวร้อนรนจนพูดตะกุกตะกัก “นายดูกล้องเธอสิ นิคอน D3X เชียวนะ ไม่ใช่กล้องสำหรับมือใหม่แน่นอน เธอน่าจะเป็นนักพิสูจน์หลักฐานมืออาชีพมากกว่ามั้ง อาจารย์ส่งเธอมาเป็นผู้ช่วยผมหรือครับ”

พวกเราสามคนเคยปรึกษากันจนได้ข้อสรุปเด็ดขาดว่า ในเมื่ออาชีพของเราเป็นอาชีพของผู้ชาย แถมยังต้องไปทำงานนอกสถานที่บ่อยๆ ถ้าเบื่องบนอนุมัติค่าขอบรรจุคนใหม่ให้เรา ต้องยืนยันว่าขอเป็นผู้ชาย ไม่เอาผู้หญิงเด็ดขาด เพราะเกิดได้ผู้หญิงที่ไม่ทะมัดทะเมาะขึ้นมา แล้วยังต้องมาพักโรงแรมกับเราด้วย หรือบางที่อาจถึงขั้นต้องค้างแรมกลางแจ้ง จะยังทำงานไม่สะดวกเปล่าๆ แต่

บัดนี้เจ้าหลินเทกกลับแปรพักตร์หน้าตาเฉย ผมจึงถองเขาอย่างแรง

“เธอไม่ใช่ทั้งแพทย์นิติเวชมืออาชีพและนักพิสูจน์หลักฐานมืออาชีพ” อาจารย์กล่าว “เธอเป็นนักศึกษาปีสี่จากภาควิชาสืบสวนสอบสวนของวิทยาลัยพิทักษ์สันติราษฎร์ ปีนี้กรมของเราจะรับสมัครพนักงานใหม่เป็นจำนวนมาก เธอเห็นสัญญาการกรมตำรวจระดับมณฑลแล้ว หลังเรียนจบจะมาทำงานสืบสวนที่หน่วยของเรา ตอนนี้เป็นช่วงฝึกงาน เธอจึงใช้เวลาช่วงนี้มาฝึกกับเรา”

“นั่นก็ดี” ผมระบายลมหายใจยาว สบตากับสายตาท้าทายของเงินซืออี่ว แล้วถามว่า “ช่วงฝึกงานของเธอยาวไหมครับ”

“แน่นอน หัวหน้าหน่วยพิจารณาแล้ว” อาจารย์กล่าวต่อ “หลังคุณเงินฝึกงานครบตามเวลาแล้ว สามารถปฏิบัติหน้าที่ในชุดสืบสวนของพวกคุณต่อได้เลย”

“ไม่ได้” ผมปฏิเสธทันที “เราต้องการผู้ช่วยมาร่วมงาน งานของเราต้องทนลำบากได้ ไม่ใช่เรื่องสนุกๆ อีกอย่างพวกเราก็กลำบากพอแล้ว ไม่อยากเจียดแรงไปดูแลผู้หญิงอีกคน”

ในที่สุดเงินซืออี่วก็หันมาเผชิญหน้ากับพวกเราตรงๆ เธอก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว ทำเอาผมตกใจจนผงะถอยไปหนึ่งก้าว ผมรู้ว่าคนจากภาควิชาสืบสวนสอบสวนของวิทยาลัยพิทักษ์สันติราษฎร์นะ ต่อให้เป็นผู้หญิงก็ตาม หากลงมือลงไม้ขึ้นมาย่อมไม่ใช่เล่นๆ แน่แน่นอน

“เรารู้จักกันหรือไม่คะ คุณเป็นฝ่ายเทคนิค จะพูดจะจาต้องมีหลักฐานอ้างอิง ถ้าแค่สงสัยก็ยังถือว่าไม่มีความผิดนะคะ” เงินซืออี่วจ้องมองพวกเรา พลางกล่าวชัดถ้อยชัดคำ

ผมชักไปต่อไม่ถูก จึงกล่าวว่า “นี่เป็นข้อสรุปจากประสบการณ์ของผม อาจารย์โปรดพิจารณาใหม่ด้วยครับ”

“อะแฮ่ม ผมว่านะ” หลินเทาเอ่ย “อาจารย์พิจารณาตอบแล้วละ พวกเราที่เป็นชุดสืบสวนมักต้องลงพื้นที่ไปทำคดีระดับท้องถิ่น แต่เนื่องจาก

ประสานงานกับหน่วยงานสืบสวนของท้องถิ่นไม่มากพอ จึงสื่อสารกันไม่ได้ไม่ค่อยราบรื่น ถ้ามีเพื่อนร่วมงานที่รู้เรื่องสืบสวนสอบสวนมาร่วมด้วยน่าจะแก้ปัญหานี้ได้ อีกอย่างเท่าที่ผมเห็น คุณฉินน่าจะเป็นคนชอบถ่ายภาพใช้ใหม่ จะได้มาช่วยงานถ่ายภาพคดีอาชญากรรมได้พอดี แบบนี้ผมก็จะมีเวลาตรวจสถานที่ได้ดียิ่งขึ้น”

สีหน้าของเฉินซืออวิ๋ฟออนคลายลง หันไปผิงกัศริยะให้หลินเทาอย่างเป็นมิตร

“นี่เป็นการตัดสินใจของเบ๊องบน คุณมีความเห็นได้ แต่ต้องสงวนไว้” น้ำเสียงของอาจารย์เปลี่ยนจากหารือเป็นคำสั่ง “ไปขอเบิกโต๊ะทำงานจากฝ่ายคลังอุปกรณ์ซะ ต่อไปให้เธอทำงานห้องเดียวกับพวกคุณ”

อาจารย์ลุกออกไป ปล่อยพวกเราไว้อย่างนั้น ผมยังยืนนิ่งไม่ขยับอย่างฉุนเฉียว

ต้าเป่าเห็นว่าในเมื่อตอนนี้สถานการณ์คงกูไม่กลับแล้ว จึงแปรพักตร์อย่างฉับพลัน ดึงตัวผมพลางกล่าวว่า “นี่...เหล่าฉิน อย่าหัวแข็งไปหน่อยเลย คุณฉินอวิ๋เหมา² จบจากภาควิชาสืบสวนสอบสวน คุณก็ถือเสียว่าจะได้มีบอดีการ์ดเพิ่มอีกคนไ้”

เฉินซืออวิ๋ฟูดซัด “คุณคะ ข้อแรก ฉันไม่ใช่บอดีการ์ด ฉันเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนที่มีความคิดและมีความรู้ ข้อสอง ฉันชื่อเฉินซืออวิ๋ ฉินซืออวิ๋ จำได้แล้วนะ ไม่ใช่ฉินอวิ๋เหมา”

บรรยากาศในห้องทำงานไม่เคยอิหลักอิเหลื่ออย่างนี้มาก่อน ต้าเป่ารวมขอมไม่สำเร็จ ฉินซืออวิ๋เอาแต่จ้องผมเขม็ง ผมเองก็จ้องกลับอย่างไม่ยอมอ่อนข้อ หลินเทาทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่แล้วจู่ๆ เจ้าโทรทัศน์คำสั่งที่เสียบสนิทามานาก็ดังขึ้น

² แปลว่าชนนก

จำเป่ากระโถดไปแย่งรับโทรศัพท์ “ฮัลโหล ก็ร่าง”

ปลายสายเจอคำถามเข้าไปถึงกับงง “พูดเรื่องอะไรนะ นั่นชุดสืบล้วนหรือเปล่าครับ”

“ใช่ๆ ก็ร่างละ”

“ก็ประโยค³ เหรอ หมายถึงอะไร เดี่ยวขอดูก่อนนะ ไม่ก็ประโยคหกรอกครับ” ดูท่าศูนย์บัญชาการคงรับมือใหม่เข้ามา เขาพูดต่อราวกับท่องจำ “เอื้อคืออย่างนั้นละ สวัสดิ์ครับ กรมตำรวจประจำเมืองหลงฟานเพิ่งส่งหนังสือแจ้งเข้ามาว่า เจ็ดโมงเช้าวันนี้ มีผู้หญิงคนหนึ่งขี่มอเตอร์ไซด์ผ่านทางด่วนฝั่งตะวันออกตรงแถว ๆ หวงโข่ว พบว่ามีคนเร่ร่อนคนหนึ่งนอนอยู่ใต้สะพาน เมื่อมองจากตำแหน่งใกล้เคียง ๆ ดูเหมือนจะมีร่องรอยคราบเลือดอยู่รอบ ๆ ร่างของชายเร่ร่อนพอเดินเข้าไปใกล้ ๆ จึงพบว่าชายเร่ร่อนตายแล้ว เลือดตกกองใหญ่เล็งนอนอยู่ข้างกาย เธอจึงรีบแจ้งตำรวจ หลังจากแพทย์นิติเวชของกรมตำรวจประจำเมืองไปตรวจที่เกิดเหตุเบื้องต้น รู้สึกว่าคดีนี้ไม่ธรรมดา จึงขอแรงสนับสนุนจากกรมตำรวจระดับมณฑล”

ดูจากคำเล่าที่หน้านิ้วนิ้วขวามือกำโทรศัพท์จนเส้นเลือดปูดโปน เขาคงโกรธเจ้ามือใหม่สุดขีด

“เดี๋ยวโทรศัพท์ก็هلكคามือหรือก ทุกวันนี้แค่จะซื้อโทรศัพท์ยังเบิกยากนะ” ผมขำท่าทางของจำเป่า

“มีคดีฆาตกรรม พวกเราไปกันเถอะ” จำเป่าวางหูอย่างแรง

“มีคดีแล้วดีใจทำไม” ผมกล่าว “นี่มันหมายถึงหนึ่งชีวิตที่ต้องจบลงนะ”

“ผมไม่ได้ดีใจ” จำเป่าเริ่มยิ้มแยมแจ่มใส “ผมคิดเพื่อสุขภาพตัวเอง!”

“สุขภาพอะไรอะ” ผมไม่รู้จำเป่าหมายถึงอะไร

จำเป่าพูดสองนิ้วซึ่งเป็นท่าประจำตัวทันที “ออกตรวจคดี ไม่เป็นริดสีดวง!”

³ คำว่า “ร่าง” ซึ่งเป็นลักษณะนามของศพในภาษาจีน พ้องเสียงกับคำว่า “ประโยค”

“เฮ้ยๆ” หลินเทากล่าวอย่างจริงจัง “ตอนนี้มีสุภาพสตรีอยู่ด้วย พุดจา
ระวังหน่อย”

หลังเตรียมกล่องเครื่องมือเรียบร้อยแล้ว ผมก็บอกหานเลี้ยงคนขับรถ
ให้ขับไปทางหวงโซว

“เดี๋ยวพอไปถึงที่เกิดเหตุต้องสำรวจนะ” ผมบอกจำเปาบนรถที่โยก-
เขยก “เกิดมีใครถ่ายรูปคุณหัวเราะหน้าเป็นในที่เกิดเหตุแล้วโพสต์ลงอินเทอร์เน็ต
คุณช่วยนะๆ”

“ต้องดูศพทั้งวัน จะให้ตีหน้าเศร้าทุกวันคงไม่ได้ละมัง ไม่เป็นมงคล
เอาเสียเลย” เฉินซืออีวี่ที่นั่งข้างคนขับมองหน้าต่งรตอย่างเฉยเมยพลางกล่าว
เนิบๆ “โพสต์ก็โพสต์ไปสิ ใครก็ตามที่มีเหตุมีผลยอมเข้าใจและยืนหยัดอยู่
ข้างเรา”

แพทย์นิติเวชส่วนมากมักผ่านกระบวนการทางจิตใจดังนี้ จากความ
หวาดกลัวต่อศพไปสู่ความเวทนาต่อชีวิต จากการครุ่นคิดถึงความหมายของชีวิต
จนวางเฉยในท้ายที่สุด การวางเฉยที่ว่านี้มีใช้ไว้อารมณ์ความรู้สึก แต่เป็นการ
วางเฉยต่อความเป็นความตาย เมื่อมองความเป็นความตายอย่างทะลุปรุโปร่ง
จึงจะออกตรวจที่เกิดเหตุได้อย่างผ่อนคลาย และสามารถพุ่มเทเพื่อไขคดีได้
บางคนเห็นแพทย์นิติเวชมีรอยยิ้มในที่เกิดเหตุมาตกรรมก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ
หาว่าไม่เคารพต่อผู้ตาย หาว่าความจริงแล้วบนโลกใบนี้ยังจะมีใครตระหนักถึงการ
เคารพผู้ตายได้มากกว่าแพทย์นิติเวชอีกเล่า

กระนั้นก็ตาม เมื่อได้ยืนแนวคิดนี้ออกจากปากของนักศึกษาหญิงก็ทำเอา
ผมตกใจไม่น้อย และเริ่มมองเฉินซืออีวี่ในแง่ดีกว่าเดิมมาก ผมลองพิจารณาเธอ
และสนใจในตัวเธอมากขึ้น รตยังคงวิ่งโยกเขยกต่อไป ดูเหมือนวันนี้
หลินเทาจะกระตือรือร้นเป็นพิเศษ คุยเรื่องคดีที่เคยทำกับต่าเปาตลอดทาง
คุยไปพลางก็ชำเลื่องไปยังที่นั่งข้างคนขับอย่างไม่ตั้งใจ แต่ดูจากเงาสะทอนใน

กระจก เห็นชื่ออีวี่เอาแต่เหม่อมองถนน ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองเท่าใดนัก ผมแอบขำในใจ ไม่รู้ว่าหลินเทกเจ้าเสน่ห์จะรู้สึกอย่างไรเมื่อได้พบคู่ปรับที่มีลักษณะนิสัยเช่นนี้

ในที่สุตรรถก็จอดตรงข้างทาง ที่เกิดเหตุมีคนมุงดูมากมาย พวกเราพยายามอย่างเต็มที่กว่าจะเบียดเข้าไปสู่ใจกลางที่เกิดเหตุซึ่งถูกล้อมด้วยแถบกันของตำรวจเอาไว้ได้ ที่เกิดเหตุอยู่ใต้ทางด่วน มีผ่านมเก่าขาดผืนหนึ่งปูอยู่ข้างตอม่อซีเมนต์ขนาดมหึมา ศพผู้ตายเปลือยท่อนบนศพหนึ่งนอนอยู่บนผ่านม

“ตอนพบศพมีผ่านมเก่าห่มคลุมถึงใบหน้า เนื่องจากผู้ตายเลือดออกมากจนเลือดซึมเปื้อนถึงนอกผ้าห่ม จึงมีคนสังเกตเห็นว่าผิดปกติ” ตำรวจท้องถิ่นรายงานสภาพการณ์

ผู้อำนวยการหูก หัวหน้าแผนกนิติเวชแห่งกรมตำรวจประจำเมืองหลวงผ่านเห็นพวกเราเข้ามาในแถบกันก็ถอดถุงมือแล้วเดินมาต้อนรับ “ไม่ได้พบกันเสียนาน ผมคิดถึงพวกคุณมาก ก็เลยเชิญมาให้ช่วยกันสืบคดีนี้เสียเลย”

ถ้าเป่ายังจำคำที่ผมพูดบนรถได้จึงรีบเตือนว่า “อย่าขี้มนะ พวกที่มามุงดูมึนล่อง”

“ผู้ตายเป็นใคร” ผมถาม “เพิ่งเข้าฤดูใบไม้ผลิ อากาศยังไม่อุ่นนัก ถอดเสื้อนอนเสียชีวิตหรือ”

“เราทราบข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตายแล้ว” ผู้อำนวยการหูกกล่าว “อายุสามสิบกว่า เป็นคนร่ำรวย สติไม่สมประกอบ อยู่แถวนี้มาสิบกว่าปีแล้ว ทุกคนรู้จักเขาดีและเรียกเขาว่าเจ้าโง่สี หมอนี่ทำตัวบ้า ๆ บอ ๆ ทั่ววัน เห็นผู้หญิงผ่านมาก็ชอบแยกเขี้ยวไล่ แต่ก็เพียงเท่านั้น ไม่ได้ทำอะไรเกินเลย”

“แล้วเขาหาเลี้ยงตัวเองอย่างไร” ผมถาม “ขอทานหรือ”

“เขาไม่ได้ออกไปขอทานเองหรอก” ผู้อำนวยการหูกกล่าว “บางทีคนเห็น

แล้วสงสารก็โยนเงินให้หยวนสองหยวน พอได้เงินเขาก็ไปหาซื้อหมั้นโถวแถวนี้
กิน ไม่มีเงินก็คุ้ยหาของกินจากถังขยะ บางทีชาวบ้านแถวนี้อาจให้อาหารเหลือบ้าง
ช่วงฤดูหนาวเขาจะมุดนอนในอุโมงค์แถวนี้ หากเป็นหน้าร้อนก็นอนใต้ตอม่อ
สถานสงเคราะห์ก็กักขังเขาไว้ไม่อยู่ วันๆ หนึ่งนอกจากนอนแล้ว ส่วนมากเขาก็
เตร่อยู่แถวนี้ละ”

“คนแบบไหนดะถึงฆ่าคนประเภทนี้” จำเป่าเกาศีรษะ “ไม่มีเงิน ไม่
ผิใจกับใคร คุณว่าจะเกี่ยวกับเรื่องแก๊งขอลานแย่งพื้นที่เลยฆ่าคนอวดคักดา
หรือเปล่า”

“คุณอ่านนวนิยายกำลังภายในมากไปหน่อยมั้ง ผมคิดว่าฆาตรกรน่าจะ
เป็นคนบ้าเหมือนกัน” ผมกล่าว

“หืม” ผู้อำนวยการหูกกล่าว “เหล่าฉินอาจพูดถูกก็ได้ หลงพานไม่มีแก๊ง
ขอลานและไม่มีปัญหาจุกจิกอย่างเรื่องแย่งกันครองพื้นที่ ก่อนหน้านี้พวกเรา
เคยทำคดีคนร่ำร้อนถูกฆ่าตาย ส่วนใหญ่แล้วพอคลี่คลายได้ก็พบว่า เป็นฝีมือ
คนบ้า เอ้อ จริงลี สุภาพสตรีท่านนี้เป็นใครหรือ”

“อ้อ คนใหม่ล่ะครับ” ผมมองเงินซื้ออ้าว เธอค้อมศีรษะให้ผู้อำนวยการหูก
แม่สาวคนนี้ใจกล้ำมาก แม้จะเห็นศพในที่เกิดเหตุเป็นครั้งแรก แต่อารมณ์
ของเธอยังคงไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก

ผู้อำนวยการหูกส่งชุดตรวจการณ์ให้พวกเราหลายชุด หลังพวกเราสวมใส่
เรียบร้อยแล้ว เขาก็พาเราไปที่ข้างตอม่อ ซึ่งไปยังจุดหนึ่งพร้อมกล่าวว่า “พวกคุณ
ดูสิ”

ตอนพวกเราเปลี่ยนชุดตรวจการณ์ ดำรวจได้เก็บผ่านวมที่คลุมอยู่ใต้ง
ในถุงเก็บวัตถุพยานแล้ว และทางเดินที่เบ้งง่าย ๆ รอบศพของเจ้าโง่สี่เพื่อป้องกัน
ไม่ให้คนที่มุงอยู่ถ่ายรูป เวลานี้เหลือเพียงร่างเปลือยท่อนบนของเจ้าโง่สี่ ลำคอ
และช่วงอกเปื้อนเลือด แต่ยังเห็นบาดแผลที่คอได้อย่างชัดเจน ข้างตัวเขามี
เล็กันหนาวเก่าขาดตัวหนึ่ง อาจเป็นเล็กันตัวเดียวของเขากระมัง ไม่ว่าฤดูกาลใด